

Cody Mcfadyen

Tijd om te sterven

A.W. Bruna Fictie

Deel 1

De zon

Het heden

Iedereen is alleen. Dat heb ik in de loop der jaren geleerd.

Begrijp me niet verkeerd. Ik heb een man van wie ik hou. En als ik midden in de nacht wakker word en hij ligt naast me, en ik kan hem aanraken, hem misschien wakker maken, aan hem snuffelen, met hem vrijen en hem binnen in me voelen terwijl hij begint te zweten en zijn handen mijn lijf betasten alsof het nieuw voor hem is, dan ben ik daar blij om. Ik weet als een van de weinige vrouwen – niet niemand, maar weinig – wat het is om zijn huid tegen de mijne te voelen. Het fluweelzachte staal van zijn lijf. Ik ken de geluidjes die we maken, die uniek voor ons zijn, ik weet wat we met elkaar delen, hoe we naar elkaar kunnen verlangen en hoe we het uitschreeuwen wanneer dat verlangen wordt beantwoord... ik, alleen ik weet dat, en al die dingen vervullen me met een zekere egoïstische trots. Op zulke momenten ben ik de enige die dat geheim kent, ben ik in het bezit van kennis die voor anderen verborgen blijft.

Maar uiteindelijk verandert het niets aan de waarheid, want hij weet niet wat ik in het diepst van mijn hart denk, en ik weet het van hem ook niet. Dat is de waarheid. We leven allemaal op ons eigen eilandje.

Nu heb ik daar vrede mee. Er is een tijd geweest dat ik me ertegen verzette, zoals – neem ik aan – iedereen dat doet. We willen alles van onze partner weten, tot in de kleinste details. We willen hun gedachten kunnen lezen, en onze gedachten door hen laten lezen. We willen dat er geen afstand tussen ons is en dat we één en dezelfde persoon worden.

Maar we zijn niet één persoon. Hoe close we ook met elkaar zijn, er zal altijd een zekere afstand blijven bestaan. Liefde, heb ik leren beseffen, is niet alleen gebaseerd op wat je met elkaar deelt, maar ook op het kunnen accepteren dat er altijd dingen zullen zijn die je nooit met elkaar kunt delen.

Ik draai me op mijn zij, mijn wang rust op mijn hand en ik kijk naar mijn man. Ik vind hem mooi. Niet mooi op een vrouwelijke manier, maar gewoon een mooie man. Mooi in zijn ongepolijste zwijgzaamheid. Hij slaapt diep, met zijn mond dicht. Ik durf hem niet te lang aan te staren. Er is een kans dat hij mijn blik voelt en wakker wordt. Zo is hij geprogram-

meer, omdat hij, net als ik, weet dat de dood alomtegenwoordig is. Dat die elk moment kan toeslaan. Als je doet wat wij doen, hebt gezien wat wij hebben gezien, leer je licht te slapen.

Ik ga weer op mijn rug liggen en kijk door de open terrasdeur naar de nachtelijke hemel. We hebben de deur opengelaten, zodat we het ruisen van de zee kunnen horen. Met de nachttemperatuur hier kan dat. We zijn op Hawaï voor een vijfdaagse vakantie, mijn eerste in meer dan tien jaar.

We verblijven op het Grote Eiland, het land van vuur en sneeuw. Toen we van Hilo Airport wegreden keken Tommy en ik elkaar aan en vroegen we ons af of we bij onze keuze van dit eiland niet een kapitale fout hadden gemaakt. Het enige wat we zagen, zover het oog reikte, was zwart vulkanisch gesteente. Het was alsof we op de maan waren geland.

We kregen weer hoop toen we ons resort naderden. In de verte zagen we Mauna Kea, ruim vierduizend meter hoog en de top bedekt met sneeuw. Het was vreemd om op Hawaï uit je autoraampje te kijken en sneeuw te zien, maar het lag er toch echt. Hier en daar groeiden boompjes en graspolen dwars door het gesteente, knokkend voor hun leven, en gaven daarmee aan hoe de geologische toekomst eruit zou zien. Want er komt een dag dat het gras de hele rotsbodem zal bedekken en die vruchtbaar zal maken, waarna alles opnieuw verandert. Tommy en ik en onze nazaten zijn er dan allang niet meer, maar het gaat een keer gebeuren. Het leven is altijd een strijd. Zo zit het nu eenmaal in elkaar.

Onze aankomst in het resort was indrukwekkend. De receptie bood een adembenemend uitzicht op de eindeloze zee en de volmaakte stranden, en een licht briesje streek langs onze wangen alsof we een welkomstkusje kregen. 'Aloha,' zei de jonge receptionist met zijn gebruinde gezicht en schitterend witte tanden, die ook blij leek te zijn met wat afkoeling.

We zijn hier nu vier dagen en hebben eigenlijk niet veel gedaan. Hawaï heeft ons liefdevol in de armen gesloten, zonder te letten op het bloed op onze handen, en ons aangeraden in alle rust van zijn schoonheid te genieten. Onze hotelkamer is op de tweede verdieping en ons terras bevindt zich amper vijftig meter van de zee. Overdag liggen we op het strand of bedrijven we de liefde, en 's nachts wandelen we langs de branding en bedrijven we de liefde onder de schitterend mooie, oeroude sterrenhemel. We zien de zon ondergaan en wachten tot de maan opkomt terwijl de hemel boven zee donker kleurt.

Het is een tijdelijk staakt-het-vuren. Binnenkort gaan we weer terug naar Los Angeles, waar ik coördinator ben van het regiokantoor van het National Center for the Analysis of Violent Crime, ofwel het NCAVC. Het hoofdkantoor is in Quantico, Virginia, maar elk FBI-kantoor in de grotere steden

heeft zijn eigen NCAVC-coördinator. In de meeste steden is dat een nevenfunctie die slechts af en toe bekleed hoeft te worden. In Los Angeles is het een fulltime job die ik al meer dan twaalf jaar doe, als hoofd van een team dat, inclusief mezelf, uit vier personen bestaat.

Wij worden ingeschakeld voor het ergste wat je kunt bedenken. Voor mannen en vrouwen die mannen, vrouwen en – veel te vaak – kinderen vermoorden. Voor serieverkrachters. De mensen op wie wij jagen handelen zelden in een vlaag van verstandsverbijstering. Hun daden komen niet voort uit een tijdelijke gekte maar zijn het antwoord op een behoefte. Ze doen het omdat ze ervan genieten, omdat anderen pijn doen hun voldoening geeft, meer dan wat ook ter wereld.

Ik wijd mijn leven aan het kijken in het duister dat deze mensen omgeeft. Het is een ijsskoude duisternis vol ongrijpbare dingen, gejack, doordringend krijsend gelach en onvoorstelbaar triest gekreun. Ik heb slechte mensen gedood en zij hebben jacht op mij gemaakt. Dat is mijn keuze en mijn leven; ik sta ermee op, kom er 's avonds van thuis, ik slaap met mijn man en word er weer mee wakker.

Dus komt het zelden voor dat ik vredig naar de sterren aan de hemel lig te kijken. We leven en sterven allemaal onder die sterren, maar ik heb de neiging me vooral met het laatste bezig te houden. Ik droom van slachtoffers die hun laatste adem uitblazen terwijl ze op hun rug naar die ontastbare, nimmer dovende lichtpuntjes liggen te staren.

Hier op Hawaï heb ik de tijd genomen om naar de sterren te kijken. Elke nacht heb ik naar de hemel liggen kijken en hebben de sterren me eraan herinnerd dat iets wat mooi is veel en veel langer straalt dan de slechtheid in de mens ooit zal kunnen.

Ik doe mijn ogen dicht en luister. Buiten slaan de golven op de kust met een oneindige vasthoudendheid die voor ons ongekend is. Als ik zeker wist hoe ik over God dacht, zou ik denken dat het geluid Zijn hartslag is. Maar God en ik staan niet echt op goede voet met elkaar, en hoewel onze relatie tegenwoordig iets beter is dan jaren geleden, spreken we elkaar zelden.

Toch is er daar wel iets. Iets wat niet te ontkennen valt en waardoor de golven eindeloos naar het strand toe blijven rollen, alsmaar weer, gestuurd door de metronoom van het leven. De oceaan lijkt hier uitgestrekter dan waar ook, en alles is zo puur, de geluiden en kleuren zijn zo helder en hartverscheurend mooi dat het gewoon geen toeval kan zijn. Ik weet niet of het, wat het ook is, iets om ons geeft, maar misschien houdt het de wereld draaiende terwijl wij onze keuzes maken, en misschien is dat wel genoeg.

Ik doe mijn ogen open en schuif weg van Tommy, heel langzaam en zo geruisloos mogelijk. Ik wil naar buiten, het terras op, maar ik wil hem niet

wakker maken. De zijden lakens kleven aan mijn huid en glijden ten slotte van me af. Ik voel de vloerbedekking onder mijn voeten. De maan schijnt in de kamer, dus het vinden van de badjas – die ik van plan ben te pikken als we hier weggaan – is geen probleem. Ik trek hem aan maar knoop de ceintuur niet vast, en na een laatste blik op Tommy stap ik het terras op. De maan, zoals altijd als ongeïnteresseerde getuige, werpt zijn licht over alles, kleurt de aarde met zijn zachte zilveren tinten en een heel lichte amberkleurige gloed. Als een ruwe parel hangt hij boven de oceaan en ik kijk er met sprakeloze bewondering naar. Want het is niet meer dan een stenen bal die een kil licht terugkaatst, maar wat een machtige verschijning is hij als al het andere licht is gedooft. Ik steek mijn hand op en doe alsof ik het licht beroer met mijn vingertoppen. Even lijkt het alsof ik het kan voelen. Als een warme nevel van fluwelen licht.

Door het werk dat ik doe worden mijn bezigheden bijna net zo vaak door de maan als door de zon verlicht. Maar ook de monsters maken gebruik van dat licht. Die zijn er gek op, vooral omdat het er maar voor een deel in slaagt het duister weg te nemen. Ik hou ook van maanlicht, maar voor mij is het zowel een tegenstander als een vriend.

De buitentemperatuur is precies goed en ik laat mijn blik langs de donkere hemel gaan. In Los Angeles drijven sterren als piepkleine lichtpuntjes in een zee van zwart. Hier zijn ze zo fel dat ze het duister bijna overstralen. Recht boven me herken ik de Gordel van Orion, en als ik verder zoek, zie ik ook de Grote Beer en de Poolster.

‘Polaris,’ fluister ik, en er komt een glimlach om mijn mond als ik aan mijn vader denk.

Papa was iemand die zich voor zoveel verschillende dingen interesseerde, dat hij nergens echt in uitblonk. Hij speelde redelijk gitaar. Hij schreef korte verhalen, die ik prachtig vond maar die nooit werden uitgegeven. En hij hield van de hemel bij nacht en de geschiedenis van de sterren.

‘De Poolster,’ zei hij ooit tegen me, ’s avonds laat, en hij wees hem voor me aan. ‘Soms ook Polaris of Kleine Beer genoemd. Het is niet de helderste ster, zoals veel mensen denken. De Hondster is de helderste. Maar de Poolster is een van de belangrijkste.’

Ik was toen negen en interesseerde me nog niet echt voor sterren, maar ik was dol op mijn vader, dus ik luisterde aandachtig en had hem met grote ogen van verbazing aangekeken. Nu ben ik blij dat ik dat heb gedaan. Het maakte hem gelukkig. Hij overleed voordat ik eenentwintig was en ik koester elke herinnering die ik aan hem heb.

‘Waar denk je aan?’ Een mompelende stem achter me, schor van de slaap. ‘Aan mijn vader. Hij deed aan astronomie.’

Tommy komt achter me staan en slaat zijn armen om me heen. Hij is naakt en warm. Mijn achterhoofd rust tegen zijn borstkas. Ik ben amper één meter vijftig, dus hij torent hoog boven me uit, op een manier die me wel bevalt.

‘Kon je niet slapen?’ vraagt hij.

‘Het is niet “niet kunnen”,’ mompelt ik. ‘Ik vind het wel prettig om wakker te zijn.’

Het is alsof ik hem kan horen glimlachen, en dit vertelt me, net als zoveel andere dingen, dat we steeds meer naar elkaar toe groeien. We raken steeds beter ingespeeld op elkaar en vangen signalen op die niet zichtbaar zijn. Tommy en ik zijn nu bijna drie jaar samen en ik heb me nog nooit zo heerlijk en geborgen gevoeld. In zekere zin heeft deze onverwachte liefde me het leven gered.

Iets meer dan drieënhalve jaar geleden was een man op wie we de jacht hadden geopend, een seriemoordenaar die Joseph Sands heette, mijn huis binnengedrongen. Hij martelde mijn toenmalige echtgenoot Matt waar ik bij was, en vermoordde hem uiteindelijk. Hij verkrachtte en verminkte mij, én hij was schuldig aan de dood van Alexa, mijn dochtertje van tien.

De zes maanden die daarop volgden was ik ten prooi gevallen aan een pijn die ik me nu niet meer echt kan herinneren. Ik kan me er in gedachten een voorstelling van maken, maar ik denk dat we beschikken over een beschermend mechanisme dat voorkomt dat een dergelijke intense pijn in ons geheugen blijft zitten. Wat ik me wel herinner is dat ik graag dood wilde, en het was me nog bijna gelukt ook.

In de nasleep hiervan leerde ik Tommy kennen. Hij had bij de Geheime Dienst gewerkt en ik had nog iets van hem tegoed. Ik riep zijn hulp in tijdens een zaak waar ik mee bezig was en op de een of andere manier belandden we samen in bed. Dat was wel het laatste wat ik had verwacht. Niet alleen omdat ik Matts dood nog niet had verwerkt, en ook niet omdat Tommy een buitengewoon aantrekkelijke Latijns-Amerikaanse man was, maar om wat mij lichamelijk was aangedaan.

Joseph Sands had mijn gezicht opengesneden met een roestig, bot mes en had dat gedaan met een mix van concentratie, woede en wellust. Hij had zijn aanwezigheid voor altijd op me achtergelaten, als een handtekening in bloed en staal.

Het litteken is aanzienlijk. Het begint midden op mijn voorhoofd, net onder de haargrens, loopt recht naar beneden tot tussen mijn wenkbrauwen en gaat dan naar links, in een bijna perfecte hoek van negentig graden. Een linkerwenkbrauw heb ik niet. Sands heeft die afgesneden toen hij zijn tocht over mijn gezicht voortzette. Het litteken loopt door tot op mijn slaap en

begint daar aan een slingerende weg omlaag. Onderweg gaat het horizontaal naar mijn neus, raakt die net, lijkt dan van gedachten te veranderen, gaat omlaag, schuin over mijn ene neusvleugel en ten slotte in een laatste triomfantelijke sprint over mijn onderkaak en hals, om te eindigen op mijn sleutelbeen.

Ik herinner me dat hij, toen hij klaar was, zich even niet verroerde. Ik schreeuwde het uit van de pijn en hij keek me aan, met zijn gezicht een centimeter of tien van het mijne. Hij knikte en zei: 'Ja, zo is het goed. Helemaal goed, in één keer.'

Ik had mezelf nooit als mooi gezien, maar had altijd goed in mijn vel gezeten en was tevreden geweest met wat ik had. Na die avond was ik doodsbang voor elke spiegel, als het spook van de opera. Als ik mezelf niet van kant maakte, wachtte me toch minstens een leven in totale afzondering, onzichtbaar voor de rest van de wereld.

Dus toen Tommy me kuste... en daarna, toen hij me op mijn bed legde en mijn littekens kuste... nou, het was niet het feit dát hij me kuste, maar zijn onbewuste hitsige verlangen dat me verbijsterde. Hij was een man, een heel knappe man, en hij verlangde naar me. Niet omdat ik verminkt was, niet om me te troosten, maar omdat hij over me had gefantaseerd, over hem en mij in bed, en hij daar nu de kans voor kreeg.

De tijd tikt door en die eerste momenten zijn uitgroeid tot iets wat veel groter is. We wonen samen. We houden van elkaar en hebben dat tegen elkaar gezegd. Bonnie, mijn geadopteerde dochter, is dol op Tommy, en hij is net zo dol op haar. En het beste van alles: het gebeurt zonder schuldgevoelens, met de zegen van de geesten van mijn verleden.

'Jezus, dit is echt schitterend,' fluistert Tommy. 'Vind je ook niet, Smoky?' 'Onwerkelijk.'

'Goed idee van me om hiernaartoe te gaan. Geniaal, al zeg ik het zelf.'

Ik grijns. 'Hou je ego een beetje in toom, vriend. Het was zeker een goed idee, maar verwacht geen krediet tot in de eeuwigheid.'

Zijn handen komen in beweging en kruipen onder mijn badjas. 'Dan zal ik het wel weer met seks moeten oplossen, neem ik aan.'

'Dat zóú je kunnen proberen,' zeg ik zacht, en ik doe mijn ogen dicht.

Hij kust mijn hals en ondanks de warme nachtlucht loopt er een rilling over mijn rug. 'Dus...?' vraagt hij.

Als antwoord draai ik me naar hem om en kijk op naar zijn gezicht. Zijn lippen vinden de mijne onder het toezien oog van de maan. We kussen elkaar en iets begint zich in me te roeren als hij zich tegen me aan drukt.

'Ik wil het hier doen,' mompel ik, met mijn handen in zijn haar.

Hij hapt naar adem en trekt zijn ene wenkbrauw op.

‘Wat, hier? Op het terras?’

Ik wijs naar een van de comfortabele ligstoelen. ‘Daar, om precies te zijn.’ Ik zie hem aarzelend naar de stoel kijken, pak zijn hoofd vast en draai het naar me toe. ‘Hou op met nadenken. Het is drie uur ’s nachts. Er is hier niemand, alleen wij en de maan.’

Veel overtuigingskracht is er niet nodig. Ik ga boven op hem zitten, met de maan en de Poolster achter me. De zee ruist zacht en Tommy kijkt me aan met een blik waaruit een bijna dierlijke honger spreekt. Tegen het einde buig ik me naar hem toe en fluister de vier woorden waarvan ik nooit had gedacht dat ik ze tegen iemand anders dan Matt zou zeggen. Ik zie het antwoord in zijn ogen en zo vallen we samen in slaap, op het terras, met mijn badjas over ons heen.

Ik word wakker in bed, ontspannen en verfrist. Heel vaag herinner ik me dat Tommy me ergens tegen de ochtend heeft opgetild en naar binnen heeft gedragen. Het is nu vroeg in de ochtend en de zon is al op. Om de een of andere reden zijn we elke dag voor zes uur wakker geworden sinds we op Hawaï zijn. Niet dat ik me daarover beklaag. Ons terras is naar het westen gekeerd, zodat we een perfect uitzicht op de zonsondergang hebben; die wordt kennelijk als het indrukwekkendst beschouwd. Maar het eerste strijklucht van de vroege ochtendzon op de zee is ook niet te versmaden.

Ik trek mijn vertrouwde badjas weer aan en loop naar buiten. Tommy heeft al koffiegezet en alles staat klaar op de terrastafel. Hij heeft alleen een spijkerbroek aan, verder niets, en de aanblik laat me niet onberoerd. Tommy is op-en-top man, ruim één meter tachtig, met het voor latino’s bekende donkere haar en de bijpassende donkerbruine ogen. De blik in die ogen is zowel openhartig als behoedzaam, wat je krijgt wanneer een eerlijk man in het verleden mensen heeft gedood. Zijn gelaatstrekken houden het midden tussen ruw en mooi, en hij heeft een kort litteken op zijn linkerslaap.

‘Je ziet er verrukkelijk uit,’ zeg ik tegen hem.

‘Dank je. Koffie?’

Tommy is laconiek. Het is niet zo dat hij om woorden verlegen zit. Hij vindt alleen dat wanneer je iets met minder woorden kunt zeggen, je dat moet doen.

‘Ja, graag.’

Hij schenkt een kop voor me in terwijl ik ga zitten en mijn knieën optrek tot aan mijn kin. Ik pak de kop van hem aan, neem een slokje en rol met mijn ogen van genot.

‘Jezus. Willen ze nog steeds niet zeggen waar je dit spul kunt kopen?’

‘Nee. De melange van het huis, dat is het enige wat ze erover kwijt willen.’

‘Misschien kunnen we een paar schepjes meenemen en het laten analyseren in het lab.’

Hij glimlacht naar me en we vervallen in een aangenaam stilzwijgen. Ik kijk naar de zee en de tijd verstrijkt zonder dat die er iets toe doet. Klokken zijn bijna een belediging hier.

‘Waar denk je aan?’ vraagt hij me.

Ik kijk hem aan en merk dat hij me zit te observeren. ‘Wil je het echt weten?’

‘Natuurlijk.’

‘Ik dacht aan Matt en Alexa.’

‘Vertel.’

Hij buigt zich over de tafel, legt zijn hand even op de mijne, trekt hem weer terug en pakt zijn koffiekop. Een kort gebaar waarmee hij wil zeggen dat hij het niet erg vindt.

Ik kijk hem aan over de rand van mijn koffiekop. ‘Vind je het echt niet vervelend?’

Hij schudt zijn hoofd, één keer. ‘Zo iemand zal ik nooit zijn, Smoky. Een man die jaloers is omdat je zoveel hield van het gezin dat je vroeger had.’

Er komt een brok in mijn keel als ik dit hoor. Geen tranen; die fase ben ik voorbij. ‘Dank je.’

‘Nou? Wat dacht je?’

Ik neem een slokje koffie, kijk weer naar de zee en slaak een zucht. ‘Waar ik aan dacht is dat Matt en ik van plan waren ooit naar Hawaï te gaan, maar het is er nooit van gekomen. We hadden zelfs overwogen onze wittebroodsweken op Maui door te brengen, maar ja...’ Ik haal mijn schouders op. ‘We waren nog jong; we begonnen pas.’

‘En Alexa?’

Er komt een flauwe glimlach om mijn mond. ‘Die was gek op de zee. Als ze dit zou zien, zou ze “compleet uit haar dak gaan”, zoals zij het formuleerde.’

Tommy zwijgt, denkt na over wat ik heb gezegd. ‘Dus door aan hen te denken,’ zegt hij uiteindelijk, ‘is het een beetje alsof ze hier bij je zijn, is dat het?’

Weer die brok in mijn keel. Ik zoek zijn hand en pak die vast met de mijne.

‘Ja... zoiets.’

We kijken naar de zee en letten niet op de tijd.

Ik schud mijn hoofd. ‘We zijn wel sentimenteel de laatste tijd, vind je niet?’

Hij brengt mijn hand naar zijn lippen, die warm zijn van de koffie die hij net heeft gedronken. ‘Kan geen kwaad.’

Na het ontbijt komt hij weer met de vraag, het enige wat een lichte onrust heeft veroorzaakt sinds we hier zijn.

‘Heb je er nog over nagedacht?’ vraagt hij. ‘Of je het hun vertelt?’

‘Er is op dat punt niks veranderd, Tommy,’ zeg ik. ‘Ik weet dat het je niet bevalt, maar voorlopig moet het óns geheim blijven. Dat moet je respecteren. We hebben het afgesproken en ik reken erop dat je het voor je houdt.’

Zijn gezicht betreft wanneer hij dit hoort. Ik voel me tegelijkertijd geërgerd en angstig. Ik sta nog wat wantrouwend tegenover ons nieuwe geluk, ben bang dat het me zal worden afgenomen. Ik kijk hem diep in de ogen en probeer te zien wat hij echt denkt. Wie ooit heeft gezegd dat de ogen de vensters van de ziel zijn, was geen politiemans, dat is duidelijk. Politie mensen weten wel beter. Want als moordenaars hun façade eenmaal laten zakken, hebben ze dezelfde ogen als iedereen.

‘Ik begrijp het niet,’ zegt Tommy.

‘Dat weet ik. Het spijt me.’

Hij wendt zijn blik af en ik merk dat hij net zo geïrriteerd is als ik. Dan slaakt hij een zucht.

‘Goed dan,’ zegt hij. ‘Als je me belooft dat het niet te lang duurt.’

‘Dat beloof ik.’

Daar lijkt hij genoeg mee te nemen. De spanning neemt af en zijn scheve glimlach, die me een aangename rilling bezorgt, keert terug. Hij houdt zijn hoofd schuin en mijn hart slaat een slag over. Mijn god, wat is hij sexy.

‘Nou, zullen we dan maar?’ vraagt hij.

Ik rol met mijn ogen. ‘Jezus, Tommy, het zou leuk zijn om ook eens iets anders te zien dan alleen het plafond terwijl we hier zijn.’

‘In de douche dan?’

‘Hebben we al gedaan.’ Wat zo is. Twee keer zelfs.

Hij haalt zijn schouders op alsof hij wil zeggen: tja, je moet toch wat... ‘Hier hebben we meer de ruimte, Smoky.’

Ik begin te giechelen. ‘Goed dan, meneer de Bronstige Hengst, maar vanmiddag wil ik naar Kona om te winkelen.’

Hij steekt zijn ene hand op en legt de andere op zijn hart. ‘Beloofd.’

We lopen richting bed als mijn mobiele telefoon het signaal geeft dat er een sms is binnengekomen.

‘Niet nu,’ kreunt Tommy.

‘Hou je maar even in,’ zeg ik tegen hem. ‘Ik kom zo.’

Ik pak mijn telefoon en open de sms. Wat ik lees, brengt in eerste instantie een glimlach op mijn gezicht.

HIER REGENT HET EN JIJ BENT IN HET PARADIJS. IK ZOU DE PEST AAN JE MOETEN HEBBEN, MAAR ALLES ZIJ JE VERGEVEN ZOLANG JE EINDELOOS VAN BEESTACHTIGE SEKS GENIET.

Mijn glimlach verdwijnt als ik de rest lees.

MAAR EVEN SERIEUS, WE HEBBEN DE GROTE BOZE SLECHTERIK GEPAKT DIE AL DIE DODE KINDEREN IN DE WC'S OP BOUWPLAATSEN PROPTE. HIJ IS TROUWENS NIET GROOT, WAT GEEN VERRASSING ZAL ZIJN. ZIJN NAAM IS TIMOTHY JAKES... TIM TIM VOOR ZIJN VRIENDEN. TENMINSTE, DAT ZEGT HIJ. IK BETWIJFEL TEN ZEERSTE OF HIJ WEL VRIENDEN HEEFT. DAAR IS HIJ VEEL TE ENG VOOR. HIJ DREINDE ALS EEN KIND EN HEEFT IN ZIJN BROEK GEPLAST TOEN WE HEM DE BOEIEN OMDDEDEN. DAT VOND IK WEL LEUK.

GENIET VAN DE ZON, HONEY-LOVE. WEES GERUST EN NEEM ER EEN OP ONZE TIM TIM, DIE IN DE GEVANGENIS GAAT KENNISMAKEN MET EEN HEEL NIEUWE OPWINDENDE MANIER VAN LEVEN DANKZIJ BUBBA OF WIE DE HUIDIGE VOORZITTER VAN HET VERKRACHTINGSCOMITÉ OOK IS.

Ik doe even mijn ogen dicht en voel opluchting door me heen trekken. De zaak liep nog toen ik op vakantie ging, en ik had die met me meegenomen als een extra stuk bagage met een lijk erin. Want hoe mooi het hier ook is, al die vermoorde kinderen waren nooit helemaal uit mijn gedachten. Ze keken vanaf de horizon toe terwijl ik naar de maan en de sterren staarde. Nu voel ik dat ze zich terugtrekken, dat ze de zee in lopen totdat ze verdwenen zijn.

'Wat was dat?' vraagt Tommy vanaf het bed achter me. Hij voelt dat er iets aan de hand is.

Ik klap mijn telefoon dicht, haal een keer diep adem en zorg ervoor dat mijn glimlach net wellustig genoeg is als ik me omdraai en mijn badjas op de grond laat vallen.

'Callie. Ze wilde weten of we wel genoeg aan beestachtige seks deden.'

Uiteindelijk zal ik Tommy het hele verhaal vertellen, maar dat hoeft niet nu. Ik begin goed te worden in dit scheiden van werk en privé. Het is iets wat je zo snel mogelijk moet leren, wil je naast dit werk een enigszins normaal leven leiden. Ik kan het ene moment kijken naar het lijk van een verkracht en verminkt meisje van twaalf en een uur later mijn dochter op haar wang kussen.

Hij grijnst. 'Volgens mij zit het op dat punt wel goed, maar laten we het zekere voor het onzekere nemen.'

'Ik wou dat we morgen niet terug hoefden,' mompel ik terwijl ik op hem klim.

‘Waarom blijven we niet nog een paar dagen?’

‘Ik ben eerste bruidsmeisje op Callies trouwfeest. Ze vermoordt eerst jou en daarna mij als we er niet zijn.’

‘Dat is waar.’

Ik buig me over hem heen en blaas in zijn oor. ‘Hou nou je kop en doe wat ik zo lekker vind.’

Hij doet het en terwijl de zon hoger de lucht in klimt en de golven op het strand slaan, geniet ik van elke seconde, maar zelfs wanneer we samen één worden, weet ik dat de vrede bijna ten einde is. We horen hier niet thuis, in al dit licht en deze vrolijkheid. In gedachten zie ik nog meer kinderen die wachten op mijn terugkeer.

En terwijl Tommy me kust en ik kreun van genot, neemt het eiland alvast afscheid van ons.